

[Inge Krogh]

varetægtsarrestant, idet der da er kontakt med personalet, og der er mulighed for at læse, høre radio og se fjernsyn. Det er klart, at idømmelse af isolationsfængsel helt igennem er rettens ansvar. Lægerne kan ikke påtage sig noget ansvar for denne straf. Lægerne kan altså ikke spørges, om det kan tilrådes eller må frarådes. Men der er dog i arresterne og fængslerne adgang til læger, der kan tilse patientens psykiske udvikling.

I lovforslag nr. L 23 er der en præcisering af afhøringsvilkårene, idet der er krav om, at ingen afhøring må vare mere end to timer, hvorefter der skal være to timers pause. Det skal ske, for at der ikke skal kunne fremkaldes tilståelser, som er fiktive, men noget sådant tror jeg nu afhænger nok så meget af den anklagedes psyke i forvejen som af den egentlige afhøring, og forsvareren har jo også mulighed for at afbryde en afhøring.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne først sige specielt til den socialdemokratiske ordfører, som ikke engang regnede med, at jeg ventede, at man tog en debat om disse forslag, som har været førstebehandlet for ikke så længe siden, at det gjorde vi nok heller ikke sådan i al almindelighed. Vi foreslog faktisk på sekretærmødet, at man slog alle vores 19 forslag sammen, så ordførerne kunne forholde sig meget kort til dem, de havde omtalt tidligere, og så koncentrere sig om de syv midterste, vi aldrig har haft til første behandling, men det ønskede kristeligt folkeparti altså ikke af en eller anden mærkelig grund. Det ville have sparet tingets tid ganske væsentligt i samlet taletid, men af en eller anden mærkelig grund var man imod det, og det bøjedede flertallet sig så for af en eller anden lige så mærkelig grund, så det er altså ikke os, der har anlagt en uhensigtsmæssig fremgangsmåde her.

Men selv om disse forslag har været førstebehandlet for kun et par måneder siden, synes jeg dog nok, der er grund til at tale en lille smule om dem, fordi der i mellemtiden er sket noget på adskillige af disse områder; det kunne man dog godt have registreret og prøvet at føre sine argumenter à jour over for.

Sidste gang havde vi en temmelig grundig debat om den generelle udviklingstendens, når det drejede sig om retssikkerheden for-

stået på den måde, som vi her bruger udtrykket. Jeg vil gerne understrege, at vi bruger udtrykket på en ganske konkret måde, nemlig den enkeltes sikkerhed mod overgreb fra de statslige magtorganer. Vi er helt klar over, at retssikkerheden også bruges på den anden måde, nemlig den enkelte borgers sikkerhed for, at lovene overholdes, men fordi dette begreb altså har de to vidt forskellige betydninger, som meget tit kan være i konflikt med hinanden, har vi konsekvent valgt – og det er ikke særlig genialt eller entydigt, men er forsøg på at skille dem ud – at kalde det sidste for retshåndhævelsen. Derfor er det altså heller ikke rigtigt, som nogle har sagt i den offentlige debat, at vi fuldstændig har glemt den ene side af retssikkerheden; vi har valgt at bruge forskellige ord om det, fordi det er temmelig forvirrende at have den samme betegnelse for to så helt forskellige og ofte modstridende ting.

Vi diskuterede det altså sidst temmelig meget – sandsynligvis på grundlag af vores påstand om, at der var en nedtur for retssikkerheden forstået på denne her måde. Justitsministeren ville ikke anerkende, at det var sådan. VS, SFs og det radikale venstres ordførere mente, at der var tale om en sådan udvikling, og der var en diskussion på konkrete eksempler. Der er jo også sket noget siden, og det vil jeg da gerne nævne, for det hjælper jo ikke engang, at vi får strammet op på retsplejeloven, når man så nedbryder retssikkerheden over særlovgivningen.

Den 1. januar trådte der en bestemmelse i kraft inden for civilforsvarsområdet efter en lov, som blev vedtaget her i tinget sidste sommer, uden at nogen overhovedet opdagede det, og hvor den pågældende paragraf var smuglet igennem, tør jeg roligt sige, for den var meget væsentlig og principiel, men blev overhovedet ikke omtalt i fremsættelsestalen, og ingen ordførere har øjensynlig – det gælder også vores egen – registreret, at det skete. Men der skete altså det, at værnepligtige inden for civilforsvarsområdet pludselig på et væsentligt område blev underkastet militær straffelovgivning. Jeg tror, at hvis folk havde vidst, hvad der foregik, var der i hvert fald adskillige ordførere, der ville have hæftet sig ved det. Når det kommer til stykket, er de pågældende paragraffer endda betydelig skarpere end de tilsvarende i den militære straffelovgivning.